

1r Aniversari de les classes d'alfabetització

El dia 3 de març va fer un any que l'Ajuntament endegà les classes d'alfabetització per respondre a una demanda de diverses famílies gambianes que viuen al nostre poble. És per això que ens sembla un moment òptim per fer-ne una breu història.

De fet, tot va començar amb una circular que demanava voluntaris i voluntàries per treballar, des de diversos àmbits, amb aquestes famílies. Les quatre persones -totes dones- que ara fem de «professores» ens vam oferir per ensenyar a llegir i escriure perquè professionalment o voluntàriament ja coneixíem el món docent. No cal dir que, en aquell moment, no sospitàvem, ni de bon tros, l'enriquiment personal que en treuríem ni cap on ens conduiria la iniciativa que endegàvem. Ens hi vam posar amb tot el coratge i les ganes del món.

Sabiem que darrere la demanda de les dones africanes hi havia una profunda voluntat d'integració en un medi aliè que, sense ser hostil del tot, era culturalment difícil de penetrar, sobretot si no es tenia la capacitat mínima d'entendre la llengua de les persones amb les quals s'havia de conviure.

Vam encetar la iniciativa oferint la possibilitat d'aprendre la nostra llengua oralment. Com que hi havia dones que ja la sabien una mica i d'altres que acabaven d'arribar del seu país d'origen, vam proposar-los de treballar a tres nivells. En un, hi anaren les que tenien menys dificultat oral i que ja havien estat escolaritzades a d'altres poblacions veïnes (per exemple a Lloret). En un segon grup -el més nombrós- s'hi agruparen les alumnes que es defensaven oralment però que mai no havien anat a escola. Finalment, hi hagué un tercer nivell constituït per aquelles que ni havien estat mai escolaritzades ni podien comunicar-se oralment.

Ben aviat vam adonar-nos de la necessitat de més voluntaris i voluntàries que es fesin càrrec dels fills/es de les alumnes mentre estaven fent classe. Vam passar de ser quatre dones, les que treballàvem en aquest projecte, a ser-ne deu.

Paral·lelament, vam entrar en contacte amb d'altres iniciatives similars que es portaven a terme en pobles veïns. Vam conèixer Samba Kubally de Santa Coloma de Farners, el grup de treball de Liagostera... Tot plegat ens permeté aprofundir en les dificultats i els èxits de la nostra empresa. Segurament el contratemps més important amb el qual ens trobàvem, i que encara ara ens segueix sorprenent, és la dispersió que suposa la sovintejada entrada i sortida d'alumnes. Quan sembla que ja hem aconseguit un grupet cohesionat que comença a assolir alguns dels objectius d'aprenentatge que ens hem marcat, la necessitat de buscar unes condicions de treball més favorables i dignes, les

Desert de Nubia, a la regió nord-oriental de la república del Sudan.

obliga a anar-se'n. Així mateix, apareixen gradualment noves dones amb necessitats d'escolarització que s'han d'integrar al grup al qual s'incorporen. Tenim una mica la sensació que sempre estem començant.

De totes maneres, ens adonem també d'alguns dels èxits assolits. Ens va animar molt saber que els homes de les nostres alumnes també estaven interessats en les classes. Volia dir que no anaven pas del tot malament. Des de començaments d'aquest any, doncs, també els fem classe i hem incrementat el nombre d'alumnes. Hem passat de tenir-ne deu a tenir-ne més del doble. Sabem que algunes de les alumnes que abans no podien demanar un producte a una botiga ara s'atreveixen a fer-ho. També hi ha avenços significatius pel que fa a entendre el funcionament i l'organització de la nostra societat -ens ho comenten les nostres alumnes i les mestres de les escoles o de la llar d'infants-; però, per sobre de tot, tenim la certesa que hi ha un gruix important de persones que -en aquesta terra de pas que ha estat i és Catalunya- comença a conèixer el significat profundíssim de la paraula intercanvi.